

РЕШЕНИЕ

№ 7600

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10014** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на К. С. М. срещу решение № 20174722/20.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9624/2018 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 18-4332-001232/09.03.2018 г., издадено от началник отдел към СДВР, отдел "Пътна полиция". Наведени са доводи за неправилност на решението, поради постановяване му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 във връзка с, ал. 2 от НПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди се, неправилност на извода на съда за липса на допуснати нарушения във формата и съдържанието на наказателното постановление, в частта му относно описанието на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Изрично се отбелязва, че в решението не е обсъден института на изпълнителното деяние и авторството на същото. Посочва се, че съдът е кредитира единствено показанията на полицейските служители. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът - СДВР отдел "Пътна полиция" не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 18-4332-001232/09.03.2018 г., издадено от началник отдел към СДВР – ОПП, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на К. М. на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за извършено административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 24.02.2018 г., около 04.00 ч. К. М. управлявал лек автомобил ”А. А8” с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. По същото време служителите при Об РУ-СДВР изпълнявали служебните си задължения по охрана на обществения ред, като патрулирали в района. Полицаяте забелязали движещия се по [улица]лек автомобил и го спрели за проверка. Контролните органи се усъмнили, че водачът е употребил алкохол и извикали служители от ОПП -СДВР, за да го тестват. На място пристигнал екип при ОПП - СДВР, който поканил М. да бъде тестван на място с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510+“ с № 0213” за установяване употреба на алкохол, който заявил, че не желае да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол. Издаден е талон за медицинско изследване № 0025666 за МБАЛ "Св. А.". Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия Д с бланков № 552278 от 24.02.2018 г., като деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Актът е съставен в присъствието на М. и му е предявен, като при подписването е вписал възражения – че не е управлявал автомобила, спрян е в пешеходно състояние, както и че са му поискали пари, но категорично е отказал да им даде. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят подал и допълнително писмено възражение, в което отново твърди, че не е управлявал автомобила, който е бил паркиран, а само го е отворил, за да вземе вещи отвътре. Въз основа на него, при пълна идентичност на описаното нарушение, е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и

ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице от обективна и субективна страна е извършило визираното в наказателното постановление нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Произнесъл се е и по наведените от жалбоподателя доводи за пороци в съдържанието на АУАН и наказателното постановление.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящата съдебна инстанция счита, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не се споделя извода на касатора, че решението на Софийския районен съд се основава само на обясненията дадени от служителите на ОПП - СДВР, тъй като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че е реализиран състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Относно показанията на свидетелите Л. и Ф., последните се разминават с всички доказателства по делото и се явяват несвързани.

Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение. Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, въззивната инстанция е приела за безспорно установено вмененото нарушение.

Обратно на доводите на касатора, предложената от Софийския районен съд аргументация за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на наказателното постановление е убедителна и съответна на закона, поради което не следва да се преповтаря от касационната инстанция-чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.второ от ЗАНН.

По съществуването на спора, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, Софийският районен съд правилно е установил, че от субективна и обективна страна санкционираното лице е осъществило състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като е отказало да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е едновременно санкционираща и предписваща правила за поведение. За възникването на отговорността по нея не е необходимо да са налице кумулативно посочените в същата обстоятелства: водачът да откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и да не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Предвидените в нея фактически състави на административно нарушение са в условията на алтернативност. Достатъчно е водачът да откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващо вещество,

за да бъде ангажирана неговата административно наказателна отговорност на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В случая са изпълнени и двата алтернативно предвидени състава. К. М. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на алкохол, отделно от това, по делото не са налични данни да е изпълнил и предписаното му медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Макар и да не е посочено конкретно и цифрово кое точно предложение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е нарушено, същото не води до неяснота в описанието на деянието, която да нарушава правото на защита на санкционираното лице. В тази връзка следва да се отбележи, че по аргумент от чл. 26, ал. 1 и, ал. 2 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА "предложението" не е нормативно предвидено за обозначаване на части от правната норма, поради което и непосочването по кое "предложение" на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административното наказание не обуславя извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност на наказателното постановление.

По изложените съображения, касационният съд счита, че спрямо обжалваното решение не е налице което и да е от касационните основания по чл. 348 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

Предвид това, Административен съд София-град, XIX касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20174722/20.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9624/2018 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.